

1

V dálce se tyčil osvětlený dům jako maják v moři náhrobních kamenů. To určitě nemohl být *jeho* domov, nebo ano? Prostě šlo jen o nějaký zvláštní italský zvyk – *nově příchozího nejdřív zavezou na hřbitov, aby se seznámil s místní kulturou*. Jo, to bude ono.

Propletla jsem si ruce složené v klíně a cítila, jak se mi svírá žaludek. Hřbitov se každou vteřinou blížil. Bylo to jako koukat na *Čelisti*, vynořující se z hlubin oceánu. *Tamdamdam*. Jenže tohle nebyl film, ale realita. A dělila mě od ní už jen jedna jediná zatáčka. *Nepanikař. Tam určitě nebydlí. Máma by tě neposlala na hřbitov. Nebo by tě varovala. Máma by...*

Když Howard zapnul směrovku, zalapala jsem po dechu, jako by mi někdo vysál z plic všechny vzduch. *Prostě mi to neřekla.*

Howard čili můj táta, jak bych mu asi měla říkat, si mě změřil ustaraným pohledem. Asi proto, že jsem nezdravě zasípalá.

„To je tvůj...?“ Slova mě zradila, a tak jsem jen mátožně ukázala prstem.

„No, ano,“ odpověděl váhavě a mávl rukou směrem z okna. „Copak ty jsi o tomhle všem nevěděla?“

„Tím vším“ myslel obrovský, měsíčním světlem zalitý hřbitov. „Babička mi říkala, že budu bydlet na americké půdě a že ty se staráš o památník druhý světový války. Jen jsem si nemyslela, že to bude vypadat...“ Panika se mi táhla tělem jako horký si-

rup, takže jsem nebyla schopná dokončit jedinou větou. *Dýchej, Lino. To nejhorší už jsi přežila, takže zvládneš i tohle.*

Howard ukázal na vzdálený konec pozemku. „Památník je támhle, ale zbytek půdy zabírají hroby amerických vojáků, kteří za války padli v Itálii.“

„Ale ty tu nebydlíš, že ne? Jen tu pracuješ?“

Neodpověděl. Místo toho zabočil na příjezdovou cestu a s reflektory auta zhasly i poslední uhlíky naděje, které jsem si bláhově pěstovala v srdci. Tohle nebyl jen dům, ale *domov*. Červené muškáty lemovaly chodník až ke dveřím a na verandě skřípala zahradní houpačka, jako by z ní někdo právě vstal. Když si člověk odmyslel ty lesy křížů všude kolem, byl by to úplně normální domek v úplně normální čtvrti. Jenže chyba lávky. Tohle mělo k normální čtvrti daleko a ty kříže tu strašily už napořád.

„Chtěli tu mít správce, a tak tu v šedesátých letech postavili i domek,“ vysvětlil Howard, když vytáhl klíčky ze zapalování. Neušlo mi, jak nervózně bubnuje bříšky prstů do volantu. „Moc mě to mrzí, Lino, myslel jsem, že to víš. Neumím si představit, co se ti teď asi honí hlavou.“

„Že jsem na hřbitově,“ hlesla jsem hlasem slabým jako špatně vylouhovaný čaj.

Otočil se, aby se na mě podíval, ale dával si dobrý pozor, aby se naše oči nesetkaly. „Já vím. Poslední věc na světě, kterou teď potřebuješ, je připomínka toho, co jsi letos prožila, ale myslím, že se tu nakonec zabydlíš. Je tu klid a spousta historie. Tvoje máma to tu milovala a já si po sedmnácti letech neumím představit, že bych žil jinde.“

Z jeho hlasu zaznívala naděje, ale já jsem měla sílu jen na to, abych se zhroutila zpět do sedadla a poddala se neodbytnému roji otázek, který mi bzučel v hlavě. *Pokud to tu měla tak ráda, proč mi o tom nikdy neřekla? Proč se až do své nemoci ani slůvkem*

nezmínila? A hlavně – proč mi zamlčela ten drobný fakt, že je Howard můj otec?

Howard chvíli respektoval moje mlčení a potom otevřel dveře od auta. „Půjdeme dovnitř. Vezmu ti kufr.“

Zvedl svou téměř dvoumetrovou postavu a zamířil ke kufru. Pozorovala jsem ho zpětným zrcátkem. Teprve babička mi doplnila bílá místa v mámině vyprávění. *Je to tvůj otec – to proto trvala máma na tom, abys za ním jela.*

Asi jsem si to měla domyslet daleko dřív, jen jsem žila v domnění, že by mi máma pravou tvář *skvělého kámoše Howarda* snad nezamlčela.

Když zavřel kufr, narovnal jsem se a zanořila hlavu do batohu, abych usilovným hrabáním získala ještě pár vteřin jen pro sebe. *Lino, myslí. Jsi sama v cizí zemi, odnikud se vynořil tenhle obr a tvrdí, že je tvůj táta, a zabydlet se máš v místě, který by mohlo od hodiny sloužit jako kulisa k zombie hororu. Dělej něco!*

Ale co? Kromě boje s Howardem o klíčky od auta mě nic schůdného nenapadlo, a tak jsem si nakonec odepnula pás a poslušně ho následovala ke dveřím.

Uvnitř všechno křičelo nudnou normálností, jako by se obyčejný interiér snažil vyvážit morbidní exteriéry. Howard postavil můj kufr do chodby a vedl mě do obývacího se dvěma křesly a koženou pohovkou. Na stěnách visely retro cestovní plakáty a celým domem se nesla vůně česneku a cibule.

„Vítej doma,“ zazubil se Howard, když rozsvítil. Zmocnila se mě nová vlna paniky, která nešla ani jemu. Bolestně zkrivil obličej. „Chtěl jsem říct – vítej v Itálii. Jsem moc rád, že jsi přijela.“

„Howarde?“

„Ahoj Sonio.“

Do pokoje vplula gazelím krokem vysoká elegantní žena jen o pár let starší než Howard, s kávovou pletí a řadami zlatých náramků na zápěstí. Úžasná. Ale nepočítala jsem s ní.

„Lino,“ převalila opatrně na jazyku moje jméno, „tak jsi konečně tady. Jaký byl let?“

Přešlápla jsem z nohy na nohu. Nechce nás někdo představit? „Ale jo, šlo to, jen ten poslední úsek se děsně táhl.“

„Máme takovou radost, že jsi přijela,“ vydechla rozzářeně. Následoval trapný moment ticha.

Nakonec jsem udělala krok dopředu. „Takže vy jste... Howardova žena?“

Howard se Soniou si vyměnili pohledy a oba v jednu chvíli vyprskli smíchy.

Lina Emersonová – královna komiků.

Když se Howard konečně uklidnil, vysvětlil: „Lino, tohle je Sonia, zástupkyně správce hřbitova. Pracuje tu ještě déle než já.“

„Ale jen o pár měsíců,“ dodala Sonia, když si utřela od smíchu uslzené oči. „To jen tady Howard ze mě dělá dinosaura. I já bydlím tady na pozemku, jen kousek blíž budově památníku.“

„Kolik lidí tu žije dohromady?“ zeptala jsem se.

„Jen my dva. S tebou tři,“ odpověděl Howard.

„A zhruba čtyři tisíce vojáků,“ zazubila se Sonia. Teprve když zamžourala na Howarda, všimla si, jak si ve výhružném gestu přejíždí prstem pod krkem. Neverbální komunikace. To tu chybělo.

Soniin úsměv se vytratil. „Máš hlad, Lino? Udělala jsem lasagne.“

Tak *tohle* tady tak vonělo. „Docela jo,“ přiznala jsem. Umírala jsem hladu.

„Fajn. Nachystala jsem svoji specialitu. Lasagne s extra česnekovým chlebem.“

„Jo!“ zajásal Howard jako nadšené matky v publiku *Neváhej a toč*. „Sonia se rozhodla nás dneska rozmazlovat.“

„V tak slavný den se člověk přece musí snažit. Asi se chceš trochu opláchnout, co?“ otočila se na mě. „Já zatím prostřu a potkáme se v jídelně.“

Howard ukázal někam na druhou stranu obýváku. „Koupelna je tam.“

Kývla jsem, položila batoh na nejbližší židli a div se nepřerazila, jak jsem mazala ven. Koupelna byla malinká, sotva se tam vešel záchod a umyvadlo. Pustila jsem si tak horkou vodu, jak jsem snesla, a kouskem mýdla z okraje umyvadla jsem ze sebe dostala většinu letištní špíny.

V zrcadle jsem zachytila vlastní odraz a těžce si povzdychla. Vypadala jsem, jako by mě někdo táhl přes tři časové zóny, což taky sedělo. Moje normálně opálená kůže svítila pobledle nažloutlým odstínem a pod očima se mi usadily černé kruhy. A to ani nemluvím *o vlasech*, které konečně přišly na to, jak vzdorovat fyzikálním zákonům. Mokřýma rukama jsem si uhladila kudrny, ale ty se jen ještě víc zvlnily. Nakonec jsem toho nechala. No co. Prostě jsem vypadala jako ježek po plechovce red bullu. Tatínkové tu jsou přece od toho, aby přijali své holčičky takové, jaké jsou, ne?

Z pokoje se linula hudba a ohníček mojí paniky se rozhodl v obrovskou vatra. Vážně jsem musela večeret? Možná bych mohla zalézt někam do rohu a nejdřív strávit ten hřbitov okolo. Nebo se o to aspoň pokusit, i když by to asi neklaplo. Jenže můj žaludek měl úplně jiné plány, na které mě upozornil otravným kručením. *Ach jo*. Asi byl vážně čas něco sníst.

„Tady ji máme,“ vyskočil Howard na nohy, jakmile jsem vešla do jídelny. Na stole se vyjímal červeně kostkovaný ubrus a z iPodu hned u vchodu hrál starý rockový kousek, který mi

byl něčím povědomý. Usadila jsem se naproti Sonie a Howard se také posadil.

„Doufám, že máš hlad, protože Sonia je výborná kuchařka. Myslím, že se minula povoláním.“ Když jsme spolu nebyli sami, zněl Howard podstatně uvolněněji.

Sonia se hrdě usmála. „Tak to prr. Já jsem byla předurčená k životu tady v památníku.“

„To jídlo vážně vypadá dobře,“ uznala jsem, ale vlastně jsem chtěla říct, že vypadalo přímo *skvěle*. Zapékací miska s horkými lasagnemi stála přímo vedle košíku s tlustými krající česnekového chleba a salátovou mísou přetékající rajčaty a křupavými listy salátu. Měla jsem se co držet, abych se na to hned nevrhla.

Sonia zabořila nůž do lasagni a posadila voňavý čtvereček plný táhnoucího se sýra rovnou doprostřed mého talíře. „Nalož si salát a chleba. *Buon appetito*.“

„*Buon appetito*,“ zopakoval Howard jako ozvěna.

„*Buon appe...* něco,“ zamumlala jsem.

Jakmile měli všichni něco na talíři, popadla jsem vidličku a podnikla frontální útok na lasagne. Bylo mi jasné, že jsem u toho asi vypadala jako divoký mastodont, ale po dni jen s letadlovou stravou v titěrných porcích jsem si nemohla pomoci. Když jsem mezi sousty konečně zalapala po dechu, zírali na mě Howard se Soniou s lehkým zděšením.

„No, Lino, a co vlastně ráda děláš?“ zeptala se Sonia, aby prolomila ticho.

Popadla jsem ubrousek. „Myslíš, když zrovna nestraším lidi svými způsoby u stolu?“

Howard se uchichtl. „Babička mi říkala, že ráda běháš a že klidně zvládneš i pětadesát kilometrů za týden. Prý bys ráda do běžeckého týmu, až půjdeš na univerzitu.“

„No, to by vysvětlovalo ten apetit,“ naložila mi Sonia přídavek, když jsem jí vděčně přisunula talíř. „Běháš i u vás ve škole?“

„Dřív jo. Trénovala jsem se školním týmem, ale nechala jsem toho, když jsme zjistily...“

Oba zvedli oči.

„Když jsme zjistily, že má máma rakovinu. Tréninky zabíraly spoustu času a já jsem nechtěla pořád jezdit pryč na závody a tak.“

Howard kývl. „Myslím, že hřbitov je pro běžce ideální místo. Spousta prostoru, upravené chodníky... Já tu běhal dost často, než jsem ztloustl a zlenivěl.“

Sonia protočila panenky. „Jen se nedělej, ty bys neztloustl, ani kdybys chtěl.“ Přistrčila mi košík s pečivem. „Věděla jsi, že jsem se s tvou mámou kamarádila? Byla úžasná. Plná života a talentu.“

No, tohle mi taky nikdo neřekl. Možná jsem se jen octla uprostřed dobře promyšlených plánů na únos? Krmí únosci své rukojmí těmi nejlepšími lasagnemi, které jsem kdy jedla? A odevzdali by mi pod pohružkou recept?

Howardovo odkašlání mě vrátilo zpátky k rozhovoru. „Promiň, to jsem netušila. Nikdy se o tobě nezminila.“

Sonia se zatvářila nevýrazně, jen kývla, a Howard klouzal pohledem mezi ní a mnou. „Asi jsi pořádně utahaná, co? Chceš někomu zavolat? Když přistálo tvoje letadlo, napsal jsem babičce esemesku, ale jestli chceš, můžeš jí zavolat. Mám tu mezinárodní tarif.“

„Můžu cinknout Addie?“

„To je ta holka, se kterou jsi bydlela?“

„Jo. Ale mám tu notebook, takže jí můžu klidně zavolat přes FaceTime.“

„To možná neklapne. Tady v Itálii moderní technologie moc nefrčí a dneska nám jde internet příšerně pomalu. Zítra se nám

na to někdo přijde podívat, ale zatím můžeš klidně volat z mého mobilu.“

„Díky.“

„Dá si někdo víno?“ zeptal se Howard, když se odsunul od stolu.

„Ano, prosím,“ usmála se Sonia.

„Lino?“

„Ehm... Když já jsem ještě tak trochu... mladistvá.“

„Tady v Itálii ale neexistuje věková hranice, takže to tu chodí malinko jinak. Ale nutit tě nebudu.“

„Vino klidně vynechám.“

„Hned jsem zpátky,“ houkl Howard, než zmizel v kuchyni.

V místnosti se rozhostilo ticho, které přerušilo až cinknutí Soniiny vidličky o talíř. „Mám takovou radost, že jsi tu s námi, Lino! Jen chci, abys věděla, že kdybys něco potřebovala, je to odsud ke mně, co by kamenem dohodil. Doslova.“

„Díky,“ zadívala jsem se někam nad její levé rameno. Dospělí se teď křechovitě snažili být na mě hodní, jako by mi to mělo vynahradit ztrátu mámy. Připadalo mi to roztomilé i hrozné zároveň.

S letmým pohledem ke kuchyni Sonia zašeptala: „Stavila by ses zítra u mě doma? Něco pro tebe mám.“

„A co?“

„O tom si promluvíme zítra. Dnes se musíš soustředit na to, aby ses tu zabydlela.“

Jen jsem zavrtěla hlavou. Zabydlovat jsem se rozhodně nehodlala. Dokonce jsem ani neměla v plánu si vybalit.

Po večeři trval Howard na tom, že mi odnese kufr nahoru do pokoje. „Doufám, že se ti bude líbit. Před pár týdny jsem tam znovu vymaloval a myslím, že se mi to celkem povedlo. V létě

většinou nechávám otevřená okna, aby se dům trochu ochladil, ale ty si klidně zavři, pokud chceš,“ sypal ze sebe, jako by svou uvítací řeč dlouho cvičil. Potom odložil moje věci u prvních dveří.

„Koupelna je hned přes chodbu. Dal jsem tam nové mýdlo i šampon. Pak mi řekneš, co ještě potřebuješ, a já ti pro to zítra zajedu, dobře?“

„Tak jo.“

„A jak jsem řekl – internet nám teď dost padá, ale pokud se budeš chtít zkusit připojit, naše síť se jmenuje *Americký hřbitov*.“

Jak jinak. „A heslo?“

„Zeď zmizelých. Bez mezery.“

„Zeď zmizelých?“ zopakovala jsem. „Co to má znamenat?“

„Je součástí památníku. Taková zeď s tabulkami, na kterých stojí jména vojáků, jejichž těla se nikdy nenašla. Zítra ti ji ukážu, když budeš chtít.“

„Nee, fakt dík. No, vlastně jsem pěkně utahaná, takže...“ Pustila jsem se rovnou ke dveřím.

Howard pochopil a podal mi svůj mobil i s popsaným lístkem papíru. „Napsal jsem ti tam návod, jak volat do Států. Musíš nejdřív vytočit mezinárodní předvolbu a potom místní. Kdyby ti to nešlo, stačí říct.“

Vděčně jsem si papírek strčila do kapsy.

„Dobrou noc, Lino.“

„Dobrou noc.“

Když se otočil a zmizel v chodbě, otevřela jsem dveře, vtáhla do pokoje svůj kufr a pořádně si oddychla. Konečně sama. *No, tak jsi vážně tady*, pomyslela jsem si. *Jen ty a čtyři tisíce nových kamarádů*. Sáhla jsem po zámku ve dveřích, který za mnou uspokojivě cvakl. Pomalu jsem se otočila a v duchu se připravovala na to, čemu asi Howard říkal „nově vymalovaný pokoj,

který se celkem povedl“. Potom se mi ale málem zastavilo srdce, protože jsem se rozhlédla kolem a... páni!

Naprosto dokonalý pokoj. Roztomilá lampička na nočním stolku ozařovala místnost se starožitnou postelí zaskládanou tisícem dekorativních polštářků. U zdi na druhé straně stál malovaný psací stůl a skříň a u dveří viselo veliké oválné zrcadlo. Na nočním stolku i na skříni dokonce čekaly prázdné fotorámečky na to, až do nich vložím nějaké obrázky.

Já sama bych si to tu líp nezařídila. Jak je možné, že někdo, koho jsem sotva poznala, přesně věděl, jak vypadá můj vysněný pokoj? Možná že to tu přece jen nebude tak hrozné...

Potom se místností prohnal poryv větru a připoutal moji pozornost k obrovskému otevřenému oknu. Najednou jsem ignorovala i vlastní pravidlo: *Pokud něco vypadá opravdu moc dobře, čeká tě zklamání.* Vyklonila jsem se z okna. Venku se v měsíčním světle třpytily náhrobky jako vyceněné zuby a všude kolem panovala temná, děsivě tichá noc. Tohle nemohl vyrovnat ani ten nejkrásnější pokoj.

Rychle jsem vycouvala od okna a z kapsy vytáhla papírek s Howardovými pokyny. Přišel čas naplánovat útek.